

Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 4. november afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Såfremt et spørgsmål om fortolkningen af Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker rejses under en sag, der verserer i en af Benelux-medlemsstaterne og vedrører fortolkningen af Benelux-varemærkeloven, er en ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres — hvilket er tilfældet med Benelux-Domstolen og Nederlandenes Hoge Raad — pligtig at indbringe sagen for Domstolen i henhold til EF-traktatens artikel 177, stk. 3. Denne pligt må dog bortfalde som indholdsløs, når det rejste spørgsmål materielt set er identisk med et spørgsmål, der allerede har været genstand for en præjudiciel afgørelse i samme nationale sag.
- 2) Artikel 5 og 7 i direktiv 89/104/EØF skal fortolkes således, at når varer, der er forsynet med et varemærke, markedsføres i Fællesskabet af indehaveren af varemærket eller med hans samtykke, har en forhandler, ud over muligheden for at videresælge disse varer, ligeledes mulighed for at bruge varemærket til at gøre offentligheden bekendt med videreförhandlingen af varerne.
- 3) Indehaveren af et varemærke kan ikke i henhold til direktivets artikel 7, stk. 2, i direktiv 89/104/EØF modsætte sig, at en forhandler, der sædvanligvis forhandler artikler af samme art, men ikke nødvendigvis af samme kvalitet som de varer, der er forsynet med varemærket, i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er sædvanlige i hans branche, bruger varemærket til at gøre offentligheden bekendt med videreförhandlingen af varerne, medmindre det godtgøres, at brugen af varemærket til dette formål, i betragtning af de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, tilføjer det nævnte varemærkes omdømme alvorlig skade.
- 4) EF-traktatens artikel 30 og 36 skal fortolkes således, at indehaveren af en varemærkeret eller en ophavsret ikke kan modsætte sig, at en forhandler, der sædvanligvis sælger artikler af samme art, men ikke nødvendigvis af samme kvalitet som de beskyttede varer, bruger disse i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er sædvanlige i hans branche, for at gøre offentligheden bekendt med videreförhandlingen af varerne, medmindre det godtgøres, at brugen af de nævnte varer til dette formål, i betragtning af de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, tilføjer deres omdømme alvorlig skade.

(¹) EFT C 351 af 30. 12. 1995.

DOMSTOLENS DOM

af 4. november 1997

i sag C-20/96, Kelvin Albert Snares mod Adjudication Officer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Social Security Commissioner (¹))

(Social sikring — særlige ikke-bidragspligtige ydelser — artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a i forordning (EØF) nr. 1408/71 — invalidepension — ikke mulighed for at modtage ydelsen i et andet land)

(97/C 387/07)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag 20/96, angående en anmodning, som Social Security Commissioner (Det Forenede Kongerige) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Kelvin Albert Snares mod Adjudication Officer, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, stk. 2a, og artikel 10a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230 af 22. 8. 1983, s. 6), og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 (EFT L 136 af 19. 5. 1992, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, H. Ragnemalm og M. Wathelet samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 4. november 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 10a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, og som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992, sammenholdt med bilag IIa, skal fortolkes således, at »disability living allowance« er omfattet af artiklens anvendelsesområde og dermed er en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i forordningens artikel 4, stk. 2a, og at det derfor udelukkende er det koordineringssystem, der er indført ved artikel 10a, der gælder for den situation, en person som sagsøgeren i hovedsagen, som efter den 1. juni 1992, hvor forordning (EØF) nr. 1247/92 trådte i kraft, opfylder betingelserne for at få tilkendt denne ydelse, befinder sig i.

2) Gennemgangen af forordning (EØF) nr. 1247/92, for så vidt som der heri med hensyn til »disability living allowance« ses bort fra princippet om ophævelse af bopælsbestemmelser i artikel 10 i forordning (EØF) nr. 1408/71, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om forordningens gyldighed.

(¹) EFT C 77 af 16. 3. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 6. november 1997

i sag C-116/96, Reisebüro Binder GmbH mod Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof) (¹)

(Sjette momsdirektiv — grænseoverskridende persontransport — leveringssted og beskatningsgrundlag for transportydelsen)

(97/C 387/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-116/96, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Reisebüro Binder GmbH mod Finanzamt Stuttgart-Körperschaften at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13. 6. 1977, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer) og P. Jann; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 6. november 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv skal fortolkes således, at når der er tale om en grænseoverskridende persontransportydelse i form af en pakkerejse, skal den samlede modydelse for denne ydelse med henblik på at fastlægge den del af transporten, som er afgiftspligtig i

hver af de berørte medlemsstater, opdeles i forhold til de dér tilbagelagte strækninger.

(¹) EFT C 158 af 1. 6. 1996.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 6. november 1997

i sag C-164/96, Regione Piemonte mod Saiagricola SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (¹)

(Forordning (EØF) nr. 797/85 — forskellig behandling af individuelle landbrugere og juridiske personer)

(97/C 387/09)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-164/96, angående en anmodning, som Consiglio di Stato i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Regione Piemonte mod Saiagricola SpA at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifter (EFT 1972 II, s. 312) og af Rådets forordning (EØF) nr. 797/85 af 12. marts 1985 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet (EFT L 93 af 30. 3. 1985, s. 1), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. november 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifterne og Rådets forordning (EØF) nr. 797/85 af 12. marts 1985 om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet skal fortolkes således, at de medlemsstater, som indfører et register med henblik på at fastlægge, hvem der er omfattet af den støtteordning, der er indført ved direktiv 72/159/EØF, ikke kan udelukke visse juridiske personer fra at blive optaget i registret alene på grund af deres retlige organisationsform og ikke kan fastsætte et særligt identifikationssystem ved at oprette et register, der kun kan omfatte fysiske personer.

(¹) EFT C 197 af 6. 7. 1996.